

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13161

PINKELEKH, DER KLEYNER

Ernest Thompson Seton

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

I.

פינקעלעד

II.

דער קליינער הערד

אידיש-ם. רובינשטיין

№ 29.

I.

פֿינקעלעך

II.

דער קלײנער העלד.

פארוואס די פינקעלעך פארלירן איינמאל אין יאר דעם פארשטאנד.

שוין לאנג, לאנג איז דאָס געווען. אין צפון אמעריקע איז
נאָך קיין ווינטער ניט געווען. די פינקעלעך (*) מיט זייערע
משפחות האָבן לעפעדיק און לוסטיק ארויסגעטאנצט אין די
וועלדער. פון קיין דאגות האָבן זיי ניט געוואוסט, קיין אנדער
ארבעט, אחוץ הנאה פון דער ליכטיגער וועלט, האָבן זיי ניט
געהאט.

מיטאמאל האָט זיך צוטראַגן איבערן וואלד א שלעכטע
בשורה: בייוע געסט קלייבן זיך אהער: דער ווינטער און דער
פראָסט — און שלעפן מיט זיך הונגער און עלנט.

די קריינדעלעך און זייערע קרובים האָבן זיך שטארק
דערשראָקן. זיי האָבן געמאכט אסיפות, זיך געעצהט, ווי אזוי צו
פליען קיין דרום, אין די ווארימע לענדער.

טאמטיט אָבער (אזוי האָט מען אים גערופן לויט די קלאנגען
פון זיין ליד), דער פירער פון דער מחנה פינקעלעך, האָט זיך
צולאכט פון דער גאנצער וועלט. צען מאָל איבערגעקוליעט זיך
ארום א צווייג און געזאָגט:

(* פינקעלעך — גדוויינעלט (СИННИКА))

אוועקטראָגן זיך ערגעץ, הינטער די הרי חושך? וואָס נאָך?
 וואָס פעלט מיר דאָ? פראַסט, שניי. עט — באַבע מעשיות: ניט
 געשטויגן ניט געפלוּיגן.

אלע פייגעלעך זיינען געווען שטארק צוטראָגן פון דער
 נייער בשורה. די אלגעמיינע שטימונג האָט סוף פל סוף ארומ-
 געכאפט א סך פינקעלעך. זיי האָבן אפילו אויפגעהערט אויף א
 וויילע שפילן זיך, פדי צו כאפן א שמועס מיט די קרובים.

יענע האָבן דערציילט, אז ס'איז א סכנה דאָ צובלייבן,
 מ'מוז מאכן א ווייטע נסיעה אין ווארימע לענדער. אָט די נסיעה
 דארף געדויערן א סך טעג, פליען מוז מען ביינאכט, פדי אויס-
 מיידן די שונאים, די שפארבערס, חוצדעס איז דער וועג אָפט
 שטורמיש.

אויסגעהערט, האָבן זיך די פינקעלעך ווידער צולאכט און
 געזאָגט, אז ס'איז א משוגעת זיך לאָזן אין אזא וועג. מיט פריי-
 לעכע לידער האָבן זיי זיך זאָרגלאָז צוטראָגן איבערן וואלד און
 ווי פרייער זיך געשפילט אין יאָגעניש.

אלע פייגעלעך האָבן געמאכט הכנות אין וועג אריין און
נאָכגעפרעגט, ווי מ'פליט צו דרום.

דער גרויסער ברייטער טייך, וואָס פליטט אויף דרום, די
לבנה אויפן הימל, די ווילדע גענוז, וואָס פליען אויך צום דרום
האָבן זיי געדארפט ווייזן די וועג.

ארויספליען האָבן זיי באשלאָסן ביינאכט און אין וועג כסדר
זינגען כדי ניט פארלירן איינע די אנדערע אין דער פינסטערניש.

פארן אָפּפליען האָבן זיך די פייגעלעך צוועצט אויף די
בוימער. די פינקעלעך האָבן מיט גרויס לארעם באגלייט זייערע
קרובים און כסדר חוזק געמאכט פון זיי.

ווי נאָך די לבנה איז ארויס פון אונטער די וואַלקנס, האָט
זיך די גאנצע מחנה וואנדערער מיט אמאָל א הייב געטאָן, געזע-
גנט זיך מיט די פינקעלעך און זיך געלאָזן אין דער ריכטונג אויף
דרום.

מיט טומל האָבן זיך די
פינקעלעך צוטראַגן איבערן פאר-
יחומטן וואלד.

— אונז וועט נאָך זיין א

סך געסער אָן די משוגעים. — האָבן זיי געטענעט צווישן זיך, —
טארא רחבות איצט אין וואלד. און די גאנצע שפייז וועט טאקע
בלייבן פאר אונז אליין! מיט נאָך גרעסערן חשק האָבן זיי גע-
טאנצט און געשפרונגען איבערן וואלד.

פיני לפיני האָט זיך אָנגערוקט דער קאלטער ווינטער, ס'איז ארויסגעפאלן א געדיכטער שניי. די פינקעלעך זיינען דערצו ניט געוויינט, און זייער לאגע איז געוואָרן קלאַגעדיק;

די זאָרגלאָזע און לעבנסלוסטיקע פייגעלעך האָבן מיט אמאָל דערפילט דעם טעם פון הונגער און קעלט. הילפלאָז האָבן זיי זיך געוואָרפן אין אלע זייטן און אומזיסט געזוכט אין גרויסן וואַלד א לעבעדיקן נפש, וואָס זאָל זיי געבן אן עצה, ווי אזוי צו פליען צו דרום.

ווילד זיינען זיי געפלויגן איבער די וועלדער, און זיינען פון זינען אראָפּ.

זיי האָבן זיך דערמאָנט, אז די וואַנדערער זיינען געפלויגן איבערן טייך, נאָר גיי דערקען דעם טייך, אז אלץ ארום איז פארטראָגן מיט שניי.

איינמאָל האָט א בלאָז געטאָן א וואַרימעווינטער-דרום-ווינטעלע-ער האָט געבראכט א גרום פון די פייגעלעך, וואָס לעבן זיך זייער גוט אין די ווייטע מקומות. ער האָט זיי אויך אָנגעזאָגט, אז זיי זאָלן שוין ניט האָפן אויך א היין צופליען. דערפאר, וואָס זיי זיינען ניט געפלויגן מיט די חברטעס, וועלן זיי תמיד מוזן ווינטערן דאָ, אין די וועלדער.

די פינקעלעך האָבן שלום געמאכט מיט זייער גורל און זיך גענומען צופאסן צום גייעם לעבן.

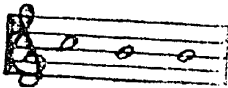
ס'איז אוועק א קנאפע וואָך, און אזגעווען פייגעלעך זיינען

ווידער געוואָרן מונטער, האָבן געטאנצט איבער די פארפראָרענע
צווייגעלעך און זיך ווידער געשפילט אין יאָגעניש.

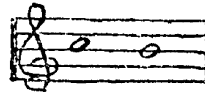
קומט אָן די בייזע קעלט אָדער טראַגט זיך איבערן וואלד
א שניי שטורעם, באהאלטן זיי זיך אין די ווארימע געסטעלעך,
וואָס זיי האָבן אויסגעבויט אין די אלטע אויסגעהוילטע בוימער.

זיי האָבן געלעבט מיט דער האַפענונג, אז דער בייזע-
ווינטער וועט סוף כל סוף אוועקגיין.

און ווי נאָר ס'גייט א בלאַז אַ ערב פּרילינגדיקער ווינטעלע,
גייט איינע א זונג:

און דער כאָר
כאפט אונטער!

דער פּרילינג גייט!

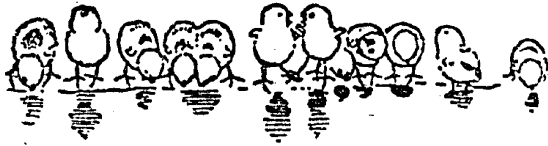
דער פּרילינג קומט!

זייערע פּריילעכע קולכעלעך פארהילכן דעם וואלד. ביי די
מענטשן איז א שמחה, א גדולה; זיי ווייסן, אז די נבואה פון די
קליינע אנוואַגערקעס וועט מקוים ווערן.

און ביז היינטיקן טאָג קומט מיט זיי פאָר איין מאָל אין
יאָר א מאָדנער שניי: אין די שפעטע הארבסט-טעג, ווען אין
איינזאמען וואלד רוישט א פראַסטיקער ווינט, פארלירן זיי אויף
א פאָר טעג דעם פארשטאנד: ווי פארסטמטע פליען זיי צווישן די
בוימער און ווארפן זיך ווילד אין אלע זייטן, מ'קען זיי דאמאָל
בעפינען אויף די לאַנקעס, אין די סטעפעס, אין די שטעט, אין

די קעלערן, קוימענס — בקיצור, אומעטום, וואו זיי דארפן ניט זיין.

אויב איר וועט אין יענע טעג א פינקעלע אין אזא אָרט, זייט וויסן, אז זי איז אהין אריינגעפאלן, זוכנדיק דעם וועג אין די ווייטע ווארימע מקומות.

ערנעסט טאמפסאן-סעטאן.

II.

דער קלנייער העלד.

דער קליינער העלד.

טשינק איז נאָך געווען א קליין הינטעלע. געהאלטן האָט ער זיך-פאר א גרויסן, ביזן, שטארקן הונט.

אין דער אמתן אָפּער איז ער געווען א גוטינקער, לאנגזאמער, נארישער און שומלדיקער הינטעלע. איין גרויסע מעלה האָט ער געהאט: מיטן גאנצן הארצן געטריי געווען זיין באלעפאָס.

טשינקס באלעפאָס, ביל אבריי, אן אלטער בארג-יעגער האָט געלעבט אין יעלעווסטאנער פארק, כמעט ביים סאמע שפיץ פון בארג גארנעט. דאָס איז געווען א שטילער ווינקעלע, ווייט פון פרייטן שליאך. אחוץ דעם געטרייעם טשינק, האָט ביל נישט געהאט קיין איינציקן חבר.

טשינק האָט קיין פינף מינוט נישט געקענט רוהען. ער איז גרייט געווען צו טאָן אלץ, נאָר נישט זיצן רואיק. —

ער האָט תמיד געשטיפט, געטומלט, זיך גענומען צו אלץ און נישט געטראכט צי ער איז פרוז אָדער נישט.

איינמאָל האָט ער זיך א גאנצן
פרימאָרגן אָפגעמאטערט ארויפצו-
קלעטערן אויף א הויכער, גלאטער
סאָסנע, וואו ס'איז געזעסן א וועוו-
יאַרקע, וואָס האָט זיך מיט אים
גערייצט.

עטלעכע וואָכן נאָכאנאנט האָט אים געמאטערט דער פאר-
לאנג צו כאפן איינעם פון די פעפערס, וואָס האָבן געשוויבלט
און געגריבלט אין דעם שכנישן טאָל. לעם בארג גארנעט. אָט די
קליינע חייהלעך האָבן א טבע צו זיצן אויף
די הינטערשטע פיסלעך, פעסט צוגעדריקט
די פאָדערשטע צום פרוסט און אויסגעצויגן
ווי א סטרוגע מ'קען זיי לייכט אָננעמען
פאר פלעקלעך, אריינגעשטעקטע אין דער
ערד.

ניט איינמאָל האָב איך און מיינע וועג-חברים. זיך טועה
געווען. מיר פלעגן אָננעמען די שורה אומבאוועגלעכע פעפערס
פאר פעניעס אָדער קלעצלעך און זיך לאָזן צו זיי, פדי אויף
ביינאכט צובינדן אונזערע פערד. קומען מיר צו נאָענט, ווערן זיי
מיט א שניידנדיקן קוויטש-גלייך נעלם אין דער ערד, אין זייערע
קונציק פארשטעלטע לעכער.

געקומען אין דאָזיקן געגנט, האָט זיך טשינקן גלייך דעם
ע שטן טאָג פארוואָלט כאפן א פעפער. גענומען האָט ער זיך צום

עסק, ניט ווי מ'דארף. ער האָט זיך פארגנבעט אויף א ווייטן שטך פון ארט וואו די פעפערס זיצן און זיך געלאָזן צו זיין קריכנדיק אויפן בויך. דאָס קריכן איז אים אָפּער גיך נמאכ גע- וואָרן. האָט ער זיך געשטעלט אויף די פיס און מיט א הילכיקן ביל און געוואלדיקע שפרונגען געלאָפן גלייך און אָפּן אנטקעגן די פעפערס, וואָס זיצן זיך גאנץ רואיק און קוקן אים אומפא- וועגלעך און נייגעריק אָן. אָט איז ער שוין גאָר נאָנט און איז גרייט צו פאקן איינעם פון זיי מיט די ציין, ווערן זיי אָפּער

תיכף אלע נעלם פון אונטער זיין נאָז, לאָזנדיק מיט די הינטערשטע פיס גאנץ הויפנס זאמד אין זיין אויפגעפנטער מויל אריין. אונזער שלימזלדיקער יעגער שפרינגט אָפּ צוריק, הוסט זיך פאנאנדער און שפייט.

טשינק איז אָפּער ניט נתפעל געוואָרן. א טאָג נאָך א טאָג האָט ער א לאנגע צייט איבערגעחזרט די שפיל און תמיד געהאט די זעלבץ מפלה.

ער האָט זיך איינגעקשנט און איז געווען זיכער, אז גע- דולד וועט אים סוף כל סוף ברענגען צום נצחון.

איינמאָל האָט ער באמערקט א גרויסן פעפער, וואָס איז געזעסן ניט ווייט פון בילס געצעלט. אָפּגעלאָפן א שטיק צוריק, האָט ער אויף זיין נארישן שטייגער, דורכגעפירט די יאכט מיט

אלע פרטים. נאָכן לעצטן גרויסן שפרונג האָט ער דאָסמאָל גע-
 פּאקט זיין קרבן. מלא שמחה האָט ער זיך מיט די ציין איינגע-
 ביסן אין דעם פלומרשטן פעפער, וועלכער האָט זיך ארויסגעוויזן
 פאר א פשוטע קלעצל, וואָס א פארבייפּאָרער המט אריינגעשטעקט
 אין דער ערד, פדנ צובינדן זיין פערד.

ס'איז פדי געווען צו זען, ווי אונזער לא יוצלח האָט מיט
 גרויס חרפה איינגענירעט דעם עק, אראָפּגעלאָזן די קאָפּ און די
 אויערן און זיך אוועקגעשלעפט אין געצעלט נאָך דער מעשה
 האָט ער א צייט ניט באוויזן.

לאנג האָט זיך טשינק פון די מפלות ניט מצער געווען.
 מיט גרויס חשק און טומל האָט ער ווייטער געארבעט מעשים,
 אפי ס'איז נאָר געווען ארום וואָס צו שמייען.

יעטווידער פארבייגייער, רייטער און וועגל האָט ער געמוזט
 נאָכלויפן און בילן, הגם ער איז קיין פייזער הונט ניט געווען.

אָט לויפט פארפּני א קאץ פון שטייטן ביידל, האלט אונזער
 גבר פאר זיין הייליקן הוב צו טרייבן איר צוריק א היים.

ער איז געווען גרייט צוואנציק מאָל א טאָג צו לויפן נאָך
 דעם באלעצאָס אלטע היטל, וואָס יענער האָט בפיון געוואָרפן
 אין דעם וועספּע-נעסט, פדי צוליב טאָן דעם קליינעם שטיפער.

טשינק איז קיינמאָל ניט געווען פארמאטערט אין האָט גע-
 קענט בילן, שפרינגען, לויפן גאנצע טעג אָן אויפהער.
 ניט אליץ פלעגט אים אָפּגיין גלאט. ביטלאכווייז האָט ער

זיך דערוואוסט, אז די פורמאנעס האָבן לאנגע בייטשן און בייזע
הינט, די פערד האָבן שטאַקע קאַפּיטעס, די פארבייגייער —
שטעקנס, די קעלבער — קרובים מיט שטאַרקע הערנער, די
שטילינקע קעצעלע פארוואנדלט זיך אָפּט אין א טכור, און וועס=
פּעס זיינען ניט קיין פלאטערלעך.

ס'איז אוועק א היבשע צייט ביז אונזער הינטל איז געוואָרן
איינגעהאלטענער, פארויכטיקער און האָט באקומען מער שכל.

11.

די שטענדיקע מפלות האָבן געווירקט: טשינק איז געוואָרן
געזעצטער, רואיקער און פארהארטעוועט. די גרעסטע השפעה
האָט אויף אים געהאט דער פסק, וואָס ער האָט געכאַפט אין
דער מעשה מיט א וואָלף. דער דאָזיקער וואָלף האָט געהאט זיין
מקום מנוחה ניט ווייט פון בילס ביידל, ביי וועמען איך בין
געווען אין יענער צייט צו גאסט. דער וואָלף האָט אוודאי גע=
וואוסט, אז דער יעלעווסטאנער וואלד איז א מקום מקלט פאר
די דאָרטיקע ווילדע חיות, וואו ס'שטייען אפילו זעלנער, וואָס
היטן אָפּ, טען זאָל זיי ניט אָנרירן. זיכער פון סכנות, פלעגט דער
וואָלף יעטווידער נאכט קומען צו אונזער לאגער זוכן שיריים
פון אונזער עסן.

לכתחילה האָב איך באמערקט שפורן פון וואָלף אין שטויב,
ווייטלעך פון אונזער ביידל, א סימן, אז ביינאכט בלאַנדזשעט ער
אין אונזערע מקומות. בין השמשות און באגינען פלען מיר דערן
זיין מאומדיקן וואען.

אויפגעשטאנען און אויף גיך זיך איינגעוואשן, פלעג איך ארויסגיין דערקענען לויט די שפורן, וואָס פאר א מין געסט, מיר האָבן היינטיקע נאכט געהאט. הארט ביים מיסטקאסטן זיינען בולט געווען די שפורן פון וואָלף.

אין א צייט ארום האָט ער זיך אָנגעהייבן באווייזן אויך בייטאָג, לכתחילה פאָרויכטיק, זיך גנבענדיק, שפעטער אָבער דרייסטער און דרייסטער, ביז ער איז דערגאנגען דערצו, אז ער פלעגט לאָקערן איבער אונז טאָג ווי נאכט. גראבלס ער זיך ניט אין מיסטקאסטן, זעצט ער זיך ערגעץ אויף א בערגל, גאָרניט באהאלטן.

אינמאָל האָבן מיר געטאָן א גרויסע נארישקייט. בעת דער וואָלף איז געזעסן אויף איין בערגעלע ניט ווייט פון אונז, האָט ביל א געשריי געטאָן צו זיין ליבלינג: — אנו טשינק! זע נאר, — אָט דאָרט זיצט דער וואָלף און מאכט חוזק פון דיר, און דו שווייגסט אים! גיי און טרייב אים אוועק!

איך האָב אונטערגעהאלטן דעם נארישן שפאס. טשינק האָט תמיד געפאָלגט און געזוכט עפעס א מלאכה, כדי נושא חן זיין ביי אונז. ער האָט מיט אימפעט זיך געוואָרפן צום וואָלף, וועלכער האָט זיך לכתחילה גיך געלאָזן אין וואלד אריין. טשינק נאָך אים. ער האָט אים נאָכגעיאָגט אויף א ווייטן מהלך. פלוצלונג שטעלט זיך דער וואָלף אָפ און קערט זיך אים צום נאָכיאָגער. טשינק האָט דערזען, אז ער איז מאוס אריינגעפאלן און מיט זיינע גאנצע

כוחות געמאכט פליטה, דער וואָלף שײַז אָבער געווען לייכטער
און פלינקער און האָט דעם הינטל גיך דעריאָגט.

דער וואָלף האָט אים מיט די ציינער געצופט פון אלע
זייטן. טשינק האָט פארצווייפלט געשריען, געבילט און געלאָפן
אין איין אָטעם. דער וואָלף איז אויף א האָר ניט אָפגעשטאנען
און פסדר געצופט. דערלאָפן צו אונז, איז טשינק לויז געוואָרן
פון שונא.

פון דענסטמאָל אָן האָט טשינק אויסגעמיטן דעם וואָלף
און זיך געהאלטן ווייט פון אים. יענער האָט אים אָבער ניט פאר-
געסן און פסדר גערודפט. פון טאָג צו טאָג איז ער געוואָרן
דרייסטער און הועהדיקער. אומעטום האָט ער אָפגעהיט דעם הינטל,
וועלכער האָט נאָר געדארפט דעם נאָז ארויסשטעקן, ווי דער
וואָלף איז ווי פון אונטער דרערד אויסגעוואקסן, אים געביסן און
און געריסן ביז דער אומגליקלעכער הינטל פלעגט נעלם ווערן
אין ביידל.

אפילו צוזאמען מיט אונז האָט טשינק קיין רו ניט געהאט
פון זיין שונא, וואָס האָט זיך א פנים נוקם געווען אן דעם
קליין הינטעלע, וועלכער האָט זיך דערוועקט באליידיגן אים,
דעם גרויסן וואָלף.

גייען מיר ארויס אויף א שפאציר, דער וואָלף איז גלייך
דאָ און גנבעט זיך הינטער אונז, זוכנדיק א גוטע געלעגנהייט א
צופ טאָן, א ריס דעם הינטל אָדער גלאט ניט לאָזן הנאה האָבן

פון שפאציר. מיט בייטשן אָדער שטיינער פלעגן מיר דעם עזות
פנים האלטן ווייט פון אונג.

בקיזור דער וואָלף האָט אים פארביטערט דעם לעבן, וואָס
איז פאר טשינקן פול געוואָרן מיט פיין און ליידן.

III.

ביל אבריי האָט ליב געהאט דעם ביטערן טראָפן. בעת די
דאָזיקע קריינק פלעגט אים באפאלן און ס'פלעגט אים ציען צו
ששקה, האָט ער געהאט א טבע אריבערפעקלען זיך נענטער צו
א שיינק.

ס'עקלט צו זען אמענטשן, מיט וועלכן דו לעבסט, א
א שיכורן, אפילו א קורצע צייט. ווען ביל האָט מיר דערקלערט,
אז ער זוכט א בעסערן־מקום פאר זיין פערד, האָב איך גלייך
פארשטאנען, וואָס דאָס באטייט, און זיך מיט אים אָפגעזעגנט.

אין א צייט ארום האָב איך זיך דערוואוסט א פינע גע-
שיכטע פון טשינקס העלדישקייט, וואָס האָט פאסירט, בעת זיין
באלעפאָס האָט געשיכורט.

ביים אריבערוואנדערן אויפן נייעם אָרט, האָט ביל, אנב
בדעה געהאט באפרייען רעם געטרייען הונט פון זיין העזהדיקן
שונא: דער כיסרער וואָלף האָט זיך אָבער בגנבה אויך אריבער-
געטראָגן נענטער צו זיי.

דער ביטערער טרונק האָט אויף בילן געבראכט אלע צרות.

אויסגעטרונקען איין פוסה, ציט עס אים גלייך צו א צווייטער
און א דריטער. ווי ביל האָט זיך איינגעאַרדנט אין דער נייער
דירה, איז ער גלייך אוועקגעפאַרן הינטער די בערג א הוליע טאָן
אין שיינק אריין.

שוין זיצנדיק אויפן פערד, האָט ער אָנגעזאָגט דעם הונט!

— טשינק, היט אָפּ מיין ביידל?

טשינק איז געבליבן איינער אליין דער גאנצער באלעבאָס
אין ביידל.

הגם טשינק איז נאָך געווען א קליינער הינטל, האָט דער
באלעבאָס גוט געוואוסט, אז ער וועט געטריי אָפהיטן זיין האָב
און גוטס.

שפעט, נאָך א האלבן טאָג איז פארבייגעגאנגען א יעגער.
ער האָט זיך אָפגעשטעלט און, ווי תמיד, א געשריי געטאָן:

— היי, ביל! הער נאָר, ביל!..

קיין תשובה איז ניטאָ. האָט ער זיך דערנענטערט צום
אריינגאנג. דאָ האָט ער זיך אָנגעשטויסן אויפן הינטל, וואָס האָט
אָנגעהויבן ווילד בילן און ווייזן די ציין.

דער יעגער האָט פארשטאנען, אז דער באלעבאָס איז ניטאָ,
און האָט זיך אָפגעטראָגן.

אוועקפאַרנדיק האָט ביל פארגעסן צו לאָזן עסן פארן קליי-
נעם שומר. אויפן טיש איז, אמת, געלעגן א נישקשהדיקע שטיק

ווארשט, וואָס איז געווען פארדעקט מיט א שטיקל פאפיר. ער
האָט אָבער זיך ניט דערוועקט צורירן זיך צום געשמאקן ביסן
אָן פילס דערלויבניש. זיין הינטישער פּבּוד האָט אים ניט געלאָזן
נעמען פון באלעבאָס גוטס.

בעת די נאכט האָט זיך אָנגערוקט, און די הארץ האָט אים
געחלשט, איז טשינק ארויס פון געצעלט, עפעס איבערצוכאפן
אויף וועטשערע. ער האָט נאָך ניט באוויזן צו מאכן א פאָר
טריט, ווי פאר אים איז אויסגעוואָקסן דער וואָלף. קוים מיט
צרות האָט ער זיך געראטעוועט אין געצעלט.

דער וואָלף, ווי איטלאכס עזות פנים, וואָס שטייט זיך
ניט אָן אויף, קיין ווידערשטאנד, האָט אפילו בדעה געהאט,
אריינצורייסן זיך אין געצעלט. דאָ האָט זיך טשינק מאָדנע אומ-
געביטן. ער האָט זיך דערמאָנט אָן זיין פליכט, און אָט די מחשבה
האָט אים באַגייסערט, ווי ס'ווערט באַגייסטערט א קאץ פון דער
פּפּנה, וואָס שטייט פאָר אירע קעצעלעך, און זי פארוואנדלט זיך
אין א אמתן טיגער.

ס'איז אים געווען ניט צו דערקענען; דער קליינער, גוטיג-
קער, נארישער, פחדנישער הינטעלע האָט זיך פארוואנדלט אין
אן אמתן ביזן קלוגן און מוטיקן הונט, וואָס איז גרייט זיך
מקריב זיין פאר זיין באלעבאָס פארמעגן.

מיט צושוּיפערטע האָר, ביזע פייערדיקע אויגן און צאָרנ-
דיקע פּורטשען, איז טשינק געשטאנען אויפן שוועל פון געצעלט.

חיות פארשטייען זיך אויף גוטס און שלעכטס, יושר און
אומישר, מוט און פחדנות. דאָס רעכט איז געווען אויפן צד פון
מוטיקן הונט, און זיין שונא האָט עס קענטיק, געוואוסט.

מיט פארדראָסיקן וואיען איז דער וואָלף אָפגעטראָטן צו-
ריק און האָט זיך, מסתמא, פארשוואַרן ביי דער ערשטער גע-

לעגנהייט מאכן פון הינטל א תל.

דער וואָלף האָט אָנגעהייבן אן אמתע באלאגערונג, מיט מאוימדיקע געשרייען האָט ער זיך געדרייט ארום געצעלט און געגראבלט מיט די הינטערשטע פיס די ערד. צייטנווייז האָט ער אריינגעקוקט מיט זיינע בלוטיקע פייערלעך אין שטערן אין האלב-אָפּענעם אריינגאנג. דער קליינער שומר האָט זיך נעבעך אין הארצן שטארק געשראָקן. איז אָבער געפליבן מוטיק, בעת דער וואָלף פלעגט זיך דערנענטערן.

ס'איז אוועק די נאכט, און דער סאָג איז געקומען. דער באלעבאָס האָט זיך אלץ ניט געוויזן. דער קליינער הינטעלע האָט זיך געמאטערט פון הונגער, דורשט און שרעק. נאָר עטלעכע מאָל, בעת זיין שונא, אויך א הונגעריקער, האָט זיך דערווייטערט, פדי קריגן עפעס צום עסן, איז ער געלאָפן צום טייכל אויף גיך זיך אָנטרינקען, איבערצוקייען האָט ער גאָרניט געפונען.

אמת, גלייכער פאר אלץ וואָלט געווען זיך נעמען צו די וואורשט. דער באלעבאָס וואָלט אים דערפאר קיין וואָרט אפילו ניט אויסגערעדט, זיין הינטישע לבבות האָט אים אָבער אונטער-געזאָגט, אז ס'איז גלייכער אויסגיין פון הונגער, איידער ברעכן דעם באלעבאָס צוטרוי.

גאנצע פיר מעת-לעת האָט ביל געשיכורט און פארגעטן, זיין איבערגעגעבענעם געטרייען חבר, וואָס האָט אין טויט-שרעק און הונגער-ליידן אָפּגעהיט זיין האָב און גוטס פון וואָלף.

דער בייזער גולן האָט געפרובט פלערליי קונצן און המצאות,
פדי ארויסצונארן דעם קליינעם העלד פון ביידל און אים צורייסן
אויף פיץ=פיצלעך.

ערשט אויפן פינפטן טאָג האָט זיך ביל אויפגעכאפט מיטן
באוואוסטזיין, אז ער איז ניט ביי זיך אין דערהיים און אז דער
הינטל איז געבליבן איינער אליין אין שטוב. זיין קריינקלעכער
מצב איז אריבער. ער האָט זיך אָנגעשיכורט צו זעט. איצט האָט
אים געעקלט אפילו דער ריח פון די בראנפן.

א ניכטערער האָט ער זיך געלאָזן
אויפן פערד צו זיין מקום מנוחה.

אויף א האלבן וועג האָט ער זיך
געכאפט, אז ער האָט גאָרניט געלאָזן
פאר זיין ליבלינג צום עסן. — מיין
הינטל האָט זיך אוודאי ניט צוגערירט

צו די ווארשט, וואָס איך האָב, דוכט זיך, געלאָזן אויפן טיש —
האָט ער ביי זיך געטראכט, — בין איך ניט ווערט דעם שטעקן,
לחלוטין פארגעסן מיין געטרייען טשינק! פארשאַלטענע משקה!
וויפל צרות זי מאכט אָן! און אפשר איז ער גאָר אויסגעגאנגען
פון הונגער!! דאָס האָט מיר נאָך געפֿעלט!.. ע. — ער האָט גע-
מוזט עפעס פאקן אין וואלד אָדער אויף דער לאַנקע. ער איז
דאָך עפעס א בריה אויף כאפן מיין אָדער אנדערע שווארץ
יאָרן...

בארוואיקט פון די לעצטע מחשבות, האָט ער צוגערופן א

זיין ביידל און דערזען אויפן שוועל דעם מוראדיק אויסגעדארטן
טשינק, און אקעגן אים — דעם מעכטיקן וואָלף.

— אהא, דער בייזער נפש איז גאָר דאָ! — האָט אויסגע-
שריען דער אלטער יעגער און איז גיך אראָפגעשפרונגען פון
פערד.

— אַרימער טשינק, א שרעק, וואָס דו האָסט געהאט אויס-
צושטיין פאר דער קורצער צייט. ס'איז נאָך א חידוש, אז דו
ביסט לעבן געבליבן. און די ביידל איז גאנץ!

דער העלדישער טשינק האָט אויסגעהאלטן דעם לעצטן
אַנפאל פון שונא. די כוחות זיינען אים אויסגעגאנגען. די פיס
האָבן זיך געטרייסלט פון הונגער און שרעק. אין די אויגן אָבער
האָט געגליט א מוטיקער פייערל: ער איז גרייט געווען געטריי
צו שטארבן אויפן שוועל פון באלעבאָס ביידל.

ביל האָט געוואָרפן א בליק אין געצעלט און באמערקט,
אז די ווארשט איז גאנץ. הייסט עס, דער געטרייער הונט האָט
פינף טעג געהונגערט!

הען טשינק איז צוגעקראַכן צום יעגער און מיט זיינע גו-
שע אויגן אריינגעקוקט אים אין פנים, ווי ער וואָלט זאָגן: „איך
האָב אלץ געטאָן, ווי דו האָסט געהייסן. איך האָב אָפגעהיט דיין
באלעבאטישקייט, ווי איך האָב געקענט“ — האָט דער אלטער
יעגער ניט אויסגעהאלטן און דעם ערשטן מאָל אין זיין לעבן זיך
צעוויינט. ביל האָט אים צוגעדריקט צו זיך און געקושט אין קאָפּ,
דער קליינער העלד האָט פריילעך געזרייט דעם עק.

ביל האָט אָפגעשניטן א גרויסע שטיק וואורשט און צער=
טלעך דערלאנגט דעם הונט.

ווען טשינק האָט געשטילט דעם אונגער, האָט דער באלע=
באָס הארציק צו אים געזאָגט:

— טייערער חבר, איך, אלטער אולטאי, האָב זיך מיאוס
מיט דיר באגאנגען, זיי מיר מוחל! דו ביסט א סך בעסער פון
מיר. איך וועל זען דיר אָפדאנקען מיט וואָס איך וועל נאָר קע=
נען, פאר די ליידן און פיין, וואָס דו האָסט איבערגעלעבט די
אומגליקלעכע טעג. מער וועסטו ניט בלייבן אליין: איך וועל דיר
אומעטום מיטנעמען. פריער פאר אלץ מוזטו לייז ווערן פון דיין
העזהדיקן שונא, ס'מעג מיר קאָסטן, וואָס עס וויל, ערשט דא=
מאָלסט וועסטו רואיקער לעבן

תוך כדי דבור האָט ער אראָפגענומען פון וואנט דעם
ביקס, האָט אים גוט באטראכט און איז ארויס פון געצעלט.

דער וואָלף איז געזעסן גאָר נאָנט, ווי ער וואָלט חוזק גע=
אאכט ניט נאָר פון הינטל, זאָר אויך פון זיין באלעבאָס. דאָס
האָט נאָך מער אריינגעבראכט דעם יעגער אין פעס.

ס'האָט זיך דערהערט א קנאל, א גוססדיקער קוויטש, און
טשיקנס שונא איז שוין מער ניטאָ.

וועמען ארט עס וואָס שפעטער זיינען געקומען די סאָל=
דאטן, האָבן צוגענומען דעם ביקס, אים מיט זיינע בעבעכעס

ארויסגעשיקט פון פארק און אָנגעזאָגט זיין פּוס זאָל דאָ מער
ניט זיין. ביל האָט זיך עס צום הארצן ניט גענומען.

פארלאָזנדיק דעם פארק, האָט ביל גערעדט צו זיין ליב=

לינג:

— פארן קרבן, וואָס דו האָסט מיר געבראכט, האָב איך
דיר מקריב געווען אלץ, וואָס איך האָב געקענט, לאַמיר גיין אין
דער וועלט זוכן פאר זיך א ווינקעלע.

פארלאג: דעם בוך "פּיאָליסטאָן."

ארויס פּין דרוק.

ט.ש. דיקינס „דאמבן אין זון“

דזש. לאַנדאָן דער פארעטער

„ טשאַן און טשאַן

פראפ. באַגדאנאָוו קהלשע קארנויצער

גארשין קונסטלער

ראבינדראנא—טאנאר נאציאָנאַליזם

I.
„Pinketečch“

II.
„Der Kleiner Held“

Przetłumaczono M. Rubinsztein

БІАЛАГОСЦКАЕ ВыхАВНІЦТВА „КШАЖКА“

Białostockie wydawnictwo „Książka“

Białystok, ul. Na Imięczna 16 B. Tabaczynski.